

1

Ineens wordt de verbinding verbroken. De plotselinge stilte aan de andere kant van de lijn is zo ondoordringbaar, zo onheilspellend dat ik een koude golf adrenaline voel die me kippenvel bezorgt over mijn hele lichaam, ondanks de drukkende, plakkerige hitte die nog in de donkere nachtucht hangt. ‘Hallo?’ zeg ik nogal stompzinig, en ik hoor de rauwe onrust in mijn eigen stem. ‘Ben je er nog?’ Een vlugge, zinloze blik op het scherm vertelt me dat het antwoord inderdaad *nee* is.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt de jongen die naast me staat, en hij schraapt met zijn oude Chucks over het onregelmatige wegdek. Sebastians ‘geluksschoenen’ zijn zo versleten dat ze letterlijk uit elkaar vallen en zijn donkere sokken zijn door rafelige gaten in het grijze canvas heen te zien. Dat vond ik ooit juist leuk.

‘Wie was dat?’

Met een geïrriteerd gebaar snoer ik hem de mond en ik toets iets in op mijn telefoon om het nummer terug te bellen. De telefoon blijft herhaaldelijk overgaan, maar niemand neemt op. ‘Toe dan,’ spoor ik hardop aan. ‘Neem die verdomde telefoon op!’

‘Rufus, wie was dat?’ herhaalt Sebastian als ik het gefrustreerd opgeef, mijn telefoon terug in mijn zak stop en me naar hem omdraai. Zijn grote, donkere ogen kijken me duidelijk bezorgd aan, en dat maakt me nijdig. Hij heeft het recht niet om bezorgd te zijn om mij. Niet nu, niet na alles wat hij heeft gedaan. Maar opeens ben ik veel te zenuwachtig en in de war om de terechte woede op te roepen die ik een paar minuten geleden nog voelde.

‘April,’ breng ik stijfjes uit, en ik voel een steek van op mezelf gerichte woede omdat ik aan zijn bezorgdheid tegemoetkom. *Waarom geef ik hem eigenlijk antwoord?* Mijn leven gaat hem niets aan. Niet meer.

‘Je zusje?’ Hij trekt zijn neus oprecht verbijsterd op en fronst zijn wenkbrauwen. Het is een bekend gezicht, en weer iets wat ik altijd leuk heb gevonden aan hem, voordat hij mijn hart brak.

‘Een andere April ken ik niet.’

‘Waarom belt ze jou?’ Hij vraagt niet naar een samenvatting van het gesprek. Wat hij zo verbazingwekkend vindt is het eenvoudige feit dat mijn zusje uitgerekend mij heeft gebeld, en ik sta wat dat betreft net zo perplex als hij.

April is maar tien maanden jonger dan ik, zij is vijftien en ik zestien, en toch kennen we elkaar nauwelijks. Ik ben alleen haar broer in technische zin en je zou ons ook niet echt ‘vrienden’ kunnen noemen; vriendschap is iets wat onze overheersende, egocentrische vader, Peter Covington II, nooit zou tolereren tussen ons. En ook al kan het me persoonlijk geen moer schelen wat die hypocriete zakkenwasser wel of niet tolereert, ik heb zelf bar weinig behoefte om ook maar iets met wie dan ook van de Covingtons te maken te hebben.

Maar April heeft een manier gevonden om zich je hart binnen te wurmen, hoeveel obstakels je ook op haar pad plaatst. Ze is extravert, vrolijk en brutaal en heeft tot nu toe nog nooit te maken gehad met een regel waar geen uitzondering in April Covington-vorm op bestond. Ze heeft iets zachtaardigs dat zelfs haar harteloze ouders niet hebben kunnen uitroeien – en je mag ervan uitgaan dat ze hun best hebben gedaan. Maar Peter en zijn vrouw, Isabel, zijn er wél in geslaagd om een aantal van hun minder positieve kwaliteiten door te geven, en daarom kan April, hoe aardig ze soms ook is, net zo goed berekenend, manipulatief en verwend zijn. Aan haar gezelschap hangt meestal een prijskaartje, en ik weet vrij zeker dat ik zojuist ben gebeld om de rekening te voldoen.

‘Ze zit in moeilijkheden,’ hoor ik mezelf tegen Sebastian zeggen, en de woorden klinken technisch op een surrealistische manier, terwijl de radertjes in mijn hersenen alweer sneller en sneller draaien in een poging te bedenken wat mijn volgende stap gaat zijn. ‘Ze... ze heeft mijn hulp nodig.’

‘April heeft jóúw hulp nodig.’ Hij weegt de woorden af, maar hij snapt er geen hout van, en datzelfde geldt voor mij. En toch was dat precies wat ze zei, nog geen twee minuten eerder.

‘Hallo?’ Mijn stem klonk prikkelbaar en mijn geduld was bijna op toen ik haar oproep beantwoordde. Ik had er al spijt van – ik wenste al dat ik gewoon verder was gegaan met de kwade preek die ik tegen Sebastian had willen afsteken – zelfs toen ik de begroeting uitsprak.

Er kwam een vreemde, aarzelende stilte als antwoord, een licht ruisend niets in de lijn dat langzaam werd vervangen door een oppervlakkige, moeizame ademhaling. En net toen ik me begon af te vragen of het een stom geintje was, hoorde ik: ‘Rufus?’

Haar stem trilde en ze klonk afwezig, mijn naam gleed rond in haar mond als een ijsschilfer. Op datzelfde moment vergat ik mijn woede. ‘Ja, ik ben het. Wat... wat is er?’

‘Rufus,’ herhaalde ze zeurderig. Weer hoorde ik haar ademhaling – zwaar en onnatuurlijk – voordat haar afwezige stem weer te horen was. ‘Ik heb... ik heb hulp nodig, Rufus.’

‘Waar heb je het over? Wat is er aan de hand?’

‘Ik ben... in Fox’ h-huisje,’ zei ze toen, de woorden schokkerig en on-samenhangend, alsof het haar ongelooflijk veel moeite had gekost om ze achter elkaar te plakken. ‘Het vakantiehuis van Fox’ ouders. Je moet me helpen. Alsjeblieft.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik strenger, nog steeds van nature te argwanend over alles wat met de Covingtons te maken heeft om de smeekbede van mijn halfzusje meteen voor waar aan te nemen. ‘Vertel me dan wat er...’

‘Jij bent de enige die ik kan vertrouwen!’ flapte ze er in een soort schel gejammer uit. ‘Je moet komen, Rufus. Dat moet! Alsjeblieft, beloof het me... Beloof het me.’ Er volgden nog wat vervormde woorden, een hele rits nonsens alsof ze Engels sprak maar dan achterstevoren, en daarna: ‘Ik weet niet wat ik moet doen. Ik ben zo bang. Ik denk dat ik... HELP ME!’

En toen werd de verbinding verbroken.

Ik herhaal dit gesprekje in grove lijnen voor Sebastian. Ik wil het hem niet echt vertellen, maar ik ben te overstuur om het voor me te hou-

den. We staan voor zijn auto, de donkergele straatverlichting werpt een sepiakleurige gloed over zijn idioot knappe gezicht en in de drukke, windstille lucht om ons heen hangt de stank van buskruit. Aan het einde van de straat geeft mijn beste vriendin, Lucy Kim, een knalfeest ter gelegenheid van Onafhankelijkheidsdag. Dat is onze sneue poging om te voldoen aan het beeld in al die iconische Hollywood-tienerfilms waarin een avondje zónder ouders, mét heel veel bier de perfecte formule is om het leven van een handvol uitbundige, sympathieke underdogs voorgoed te veranderen. Al is het ons tot nu toe slechts gelukt een paar emmers met kots te vullen en wat schroeiplekken achter te laten op de achterkant van de bank. Lucy zal het knap lastig gaan krijgen om dat aan meneer en mevrouw Kim uit te leggen als die op zes juli terugkomen uit Boston.

‘Wat ga je nu doen?’ vraagt Sebastian bezorgd. Hij komt dichterbij me staan alsof hij me wil aanraken, en ik deins terug. Hij merkt de afwijzing op en stopt, maar blijft me aankijken met zo’n blik vol emoties, waardoor zich binnen in mij iets roert dat ik lang geleden met een staak door het hart het graf in gejaagd heb.

‘Ik weet het niet,’ stamel ik met een vlugge blik in de richting van Lucy’s huis om zijn ogen te ontwijken. Ik hoor geschreeuw, muziek en gelach, en van verderop bij het meer klinkt met tussenpozen nog steeds het geknal en geknetter van vuurwerk. Het is bijna tien uur... zou er nog iemand op dat feest nuchter zijn? ‘Ik weet niet... misschien moet ik Peter maar bellen.’

‘Je vader?’ Die uitspraak vindt hij nog onlogischer dan dat April mij belt voor hulp. ‘Is dat wel een goed idee?’

‘Nee,’ geef ik toe en ik voel mijn gezicht rood aanlopen. ‘Maar wat moet ik anders? Ik heb geen auto, al mijn vrienden zijn straalbezopen, en ik weet niet eens waar April ís! “Het vakantiehuis van Fox’ ouders”, ik bedoel, waar vind ik dat? Dat kan fucking overal wel zijn!’

‘South Hero Island,’ antwoordt Sebastian meteen, want uiteraard weet hij dat weer. ‘Ik ben er een paar keer geweest. Het is iets van dertig minuten hiervandaan. Ik rij wel.’

‘Nee, dank je,’ zeg ik met kille stem en zo veel waardigheid als ik bijeen kan schrapen, ook al is het overduidelijk dat ik koppig doe om mezelf te

straffen, een zwijgende en gênante bekentenis dat het nog steeds pijn doet. Dat het me nog steeds hoog zit.

‘Hoe wil je er dan komen?’

‘Ik verzin wel iets.’

‘O, ja?’ zegt hij uitdagend, en eindelijk is er dan dat sprankje irritatie dat opflitst onder zijn eeuwig coole masker. ‘Wil je helemaal naar dat eiland toe lopen, soms? Bij elk huis aankloppen tot je haar ziet of gevonden hebt?’ Hij doet een stap naar achteren en gebaart naar zijn Jeep, die ongeveer een meter verderop staat. ‘Mijn auto staat hier en ik weet precies waar we naartoe moeten. Ik merk dat je tegen me tekeer wilt gaan, dus als je dat onderweg doet, sla je twee vliegen in één klap.’

Hij sluit zijn voorstel af met een vlotte grijns – die zelfgenoegzame, sluwe grijns die leerlingen in alle vier de leerjaren van Ethan Allen High in katzwijn laat vallen – en ik probeer uit alle macht de laag ijs rond mijn hart te verstevigen tegen de geduchte kracht ervan. En toch, met nog een bezorgde blik op het scherm van mijn telefoon, zie ik dat de minuten alleen maar voorbijvliegen. Ik weet nog steeds niet wat voor hulp April nodig heeft en hoe ernstig de situatie is, waardoor ik dus ook niet weet of ik genoeg tijd heb om terug te gaan naar Lucy’s huis en daar iemand te vinden die nuchter genoeg is om een halfuur lang mee op excursie te gaan naar het gebied midden in het Champlainmeer.

Bovendien, ondanks mijn afkeer van Sebastian Williams, zou het wel eens handig kunnen blijken te zijn dat hij mee is. Aprils vriendenclubje is zijn vriendenclubje, en als dit inderdaad een of andere stomme valstrik is, dan gooit zijn aanwezigheid misschien net wat roet in het eten. Misschien.

Ik voel me een stuk nerveuzer dan ik wil laten merken, en begin me, ondanks alle wantrouwen, nu echt zorgen te maken om mijn zus. Dus knik ik kort en loop zonder verder iets te zeggen naar de passagierskant toe. Sebastians glimlach wordt breder als hij de sloten openklikt, maar ik doe alsof ik het niet zie en richt me op een verklarend berichtje aan Lucy. Ik heb haar huis nog geen tien minuten geleden verlaten, maar ze heeft me nu al een (zeer dronken) berichtje gestuurd om te informeren naar de reden van mijn afwezigheid: WAAR BEN JE, RUFUS HOLT?? HET IS TIJD VOOR TEQUILASHOTS EN DAARVOOR HEB IK MIJN BFF NODIG!!!

Drie jaar eerder, toen ik door alle ellende van een absolute klotecoming-out moest navigeren, was Lucy Kim de eerste van mijn vrienden die zich meteen achter me schaarde en haar steun liet blijken in een hele reeks uitbundige berichtjes. De eerste was: *NET GEHOORD DAT MIJN BFF GAY IS, OMFGE SUPERCOOL LATEN WE SCHOENEN GAAN KOPEN!* Gevolgd door: *jkjkjk je weet toch dat ik zielsveel van je hou Rufus en ik sta altijd voor 110% achter je wat er ook gebeurt smak xoxo.* En: *als ik ooit een bitch voor je in elkaar moet slaan hoef je het maar te zeggen.* En tot slot: *ff serieus ik heb echt nieuwe shoes nodig dus wat vind je ervan?*

Lucy is superuitbundig, heeft superveel aandacht nodig en is vaak genoeg ook superhigh, maar ik hou zielsveel van haar. Terwijl ik instap in Sebastians Jeep, tik ik met beide duimen: *Moest weg. Er is iets met April?!? Bel je morgen wel, babe.* Ik denk dat ik vanavond nog minstens zeventig berichten van haar zal krijgen.

De straten van Burlington glijden voorbij in een waas van bladeren en stralende sterren wanneer we met een vaart noordwaarts rijden in de richting van Winooski en Malletts Bay, en uiteindelijk verder naar de smalle dijk die de kust verbindt met de groep eilandjes in het midden van het bochtige meer tussen Vermont en New York. Sebastian heeft absoluut gelijk – ik wilde dolgraag tekeergaan tegen hem – maar ik word zo in beslag genomen door Aprils oproep dat het me niet lukt mijn gedachten terug te schakelen naar alle beschuldigingen die ik had opgespaard voor de jongen die nu zo gewillig aanbiedt voor chauffeur te spelen. De jongen die, nog niet zo heel lang geleden, mijn eerste echte vriendje was.

Daten met Sebastian Williams was zowel het beste als het ergste dat me ooit is overkomen. Op verschillende manieren had ik door bij hem te zijn het gevoel dat ik misschien nooit eerder écht had geleefd. Ik was net een viool – een voorwerp dat weinig nut heeft tot iemand het aanraakt, en vult met klanken om er melodieën uit te laten komen die het in zijn eentje nooit zal kunnen produceren. Sebastian was degene die me muziek liet maken, en daarom was de afloop ook zo rampzalig; voordat ik hem kende, wist ik niet eens hoe pijnlijk die stilte was.

Maar het lastigste van uit elkaar gaan was ook het lastigste punt van

onze hele relatie: alles moest geheim blijven voor iedereen om ons heen.

Ik werp een blik in zijn richting zodra we een rotonde op rijden; het licht glijdt over zijn gezicht op een manier die ik talloze keren heb geprobeerd vast te leggen op foto's, iets wat me nooit is gelukt. Hij is zo knap dat het me nog steeds de adem beneemt, ook al wens ik ondertussen dat ik hem nooit had leren kennen. Met zijn donkere huid, zijn flirterige blik en die arrogante grijns is hij eigenlijk veel te aantrekkelijk – en dan hebben we het nog niet eens gehad over dat perfect gespierde lichaam met die lange benen en smalle heupen.

Fuck.

Het is pas zes weken geleden dat hij opeens en zonder enige verklaring gestopt is mijn berichtjes te beantwoorden. Het is vijf weken geleden dat hij op de pijnlijkst denkbare manier mijn hart officieel vertrapte alsof het een peuk was, en één week geleden dat ik opgehouden ben met die zinloze fantasietjes dat hij me op een dag weer terug zou nemen – of me op z'n minst de kans zou geven hem recht in zijn gezicht te zeggen wat ik van hem vind. Dus je kunt je voorstellen hoe verbaasd ik was toen hij zomaar uit het niets voor Lucy's deur stond en zei dat hij me moest spreken, dat het niet kon wachten. We waren nog maar nauwelijks aan het gesprek begonnen of mijn telefoon ging over in mijn zak, en April belde met haar verbijsterende noodsituatie, en nu zitten we dus hier, in een ongemakkelijke stilte, met nog geen halve meter tussen ons in, terwijl de avond ondertussen een steeds vreemdere wending neemt.

Wat hij ook kwijt wil, ik weet dat het iets heel belangrijks moet zijn – in elk geval belangrijk genoeg om Lucy's adres te achterhalen, aangezien hij in de vier maanden dat we aan het daten waren mijn vrienden altijd zeer nadrukkelijk ontweek. En toch wil ik graag eerst mijn zegje doen, mezelf verlossen van de last van al die giftige, brandende gevoelens die me in de afgelopen zes lange weken tot helemaal in mijn beenmerg hebben aangetast. Ik heb deze scène al zo vaak in gedachten geoefend dat het geen enkele moeite moet kosten om mijn terechte verwijten naar zijn hoofd te slingeren... maar na zeven dagen waarin ik mezelf heb getraind om er helemaal niet meer aan te denken – uit een of ander achterlijk principe dat zo uit een zelfhulpboek zou kunnen komen, waarvan de strekking is dat al die negatieve emoties me alleen maar schaden – zijn

mijn glasheldere beschuldigingen en argumenten hopeloos in elkaar verstrikt geraakt. Aprils oproep beantwoorden was een eenvoudige zet geweest om even tijd te rekken en mijn gedachten op een rijtje te krijgen.

‘Het duurt een uur om ernaartoe en weer terug te rijden,’ verbreekt Sebastians stem de stilte opeens op een onderhoudende toon. ‘Je kunt me niet de hele tijd negeren.’

‘Die uitdaging ga ik graag aan,’ antwoord ik ijzig. Ik heb het aan mijn eigen koppige eigenzinnigheid te danken dat ik de hatelijke woorden nu nog wat langer binnen moet houden. Het is zo stom; ik zou hem dolgraag op zijn nummer zetten, maar als hij dat juist wil, dan stik ik nog liever dan dat ik hem dat genoeg gun. Ik heb mezelf ooit kaartjes voor een concert van Death Cab door de neus geboord, omdat mijn vriend Brent daarmee iets dacht te kunnen goedmaken – destijds waren we verwickeld in een bloedvete – en ik wilde niet dat hij zich beter zou voelen over wat het ook was dat hij had gedaan om me nijdig te maken.

Ik heb geen flauw idee wat Sebastian me nu nog te zeggen heeft na al die tijd, wat het zou kunnen zijn waardoor hij zich genoodzaakt voelde mij op te sporen, op dit tijdstip, op een avond waarop hij juist met al zijn eigen coole vrienden aan het feesten zou moeten zijn, en ik moet toegeven dat ik best benieuwd ben. Ook al wil ik dat niet zijn. En wat ik ook niet snap is waarom April uitgerekend mij belt en zegt dat ik de enige ben die ze kan vertrouwen. Ik begrijp er helemaal niets van. Deze hele avond heeft zo plotseling zo’n bizarre wending genomen dat ik in mijn dijbeen knijp tot het zeer doet om mezelf te bewijzen dat ik toch echt wakker ben.

‘Dit is toch niet een of andere truc of zo?’ vraag ik uiteindelijk met schorre stem als Sebastian de Jeep de tweebaansweg naar South Hero op rijdt. Boven ons schittert een hemel vol sterren, en aan weerskanten strekt het meer zich uit als een plaat golvend metaal.

‘Hoe bedoel je?’ Hij trekt zijn neus weer op.

‘Ik bedóél: ik word nu toch niet in een of andere hinderlaag gelokt, of zo?’

‘Dat zou April je niet aandoen,’ antwoordt Sebastian overtuigd.

‘O, jawel hoor. Het zou niet de eerste keer zijn.’

Toen ik in het laatste jaar van de basisschool zat, voordat ik de Covingtons goed genoeg kende om ze te wantrouwen, kwam April op een dag na school naar me toe op het plein. Ik had mijn fiets net van het slot gehaald toen ze aan het einde van het metalen fietsenrek verscheen. Ze zag er gespannen uit, maar deed heel opgewonden.

‘Rufus, ik moet met je praten!’ siste ze me dringend toe terwijl ze om zich heen keek met die grote, groenblauwe ogen van haar. We mochten eigenlijk niet met elkaar praten, en ik nam aan dat ze bang was dat iemand ons zou zien. ‘Het is heel belangrijk. Het... het gaat over mijn vader en jouw moeder?’

‘Eh... oké,’ had ik gezegd, met slechts lichte argwaan. Ze gedroeg zich vreemd en de woorden klonken niet helemaal natuurlijk, maar ik wist niet wat ik ervan moest denken. ‘Wat is er met ze?’

‘Niet hier! Onder vier ogen!’ Ze begon al achteruit te lopen. ‘Ik zie je achter het gymlokaal, goed? Ik wil niet dat iemand anders het hoort.’

‘April, wat...’ begon ik, maar ze rende al over het schoolplein in de richting van de grote, stenen uitbouw waar de gymzaal van onze lagere school was ondergebracht. Na een korte inventaris van mijn twijfels zette ik mijn fiets weer op slot en liep achter haar aan.

Toen ik de hoek om sloeg, liep ik recht in een hinderlaag. April stond tegen de muur geleund, haar blauwe ogen groot en plechtig terwijl ze met een zwijgende fascinatie toekeek hoe onze oudere broer, Hayden, en twee van zijn vrienden me de volgende vier minuten lang aftuigden tot ik een trillend, bloederig hoopje aan haar voeten was.

‘Maar toen waren jullie nog kinderen,’ zegt Sebastian, die het verhaal kent en de ervaring afdoet alsof die niets voorstelde, alsof het niet een klein onderdeel van een veel grotere hel is waaruit ik niet kan ontsnappen.

‘Sommige mensen veranderen niet,’ antwoord ik onvermurwbaar. Hoe kan ik hem uitleggen hoe gevaarlijk April ondanks haar innemende persoonlijkheid eigenlijk is? Dat ze is opgevoed in zo’n enorme bubbel dat ze zowel hulpeloos als meedogenloos is, veilig afgezonderd van de gevolgen van haar daden door een familie die die handelingen niet eens wil zien?

‘Dan zou het wel een heel slechte hinderlaag zijn. Ik bedoel, ze weet dat je geen auto hebt, dus hoe kan ze er zeker van zijn dat je...’

Hij breekt zijn zin af zodra de rest van mijn insinuerende opmerking tot hem doordringt, en zijn stem krijgt nu iets stekeligs, wat een stuk bevredigender klinkt dan zijn pogingen om vriendelijk te doen. ‘Je denkt dat ik er misschien bij betrokken ben.’

Ik beantwoord het verwijt met stilzwijgen, en hij zegt nors: ‘Zoiets zou ik niet doen, Rufe. Niet bij jou. Dat weet je best.’

‘Ik heb geen idee wát je wel of niet zou doen,’ kaats ik terug, en zes weken vol pijn en twijfels en ruwe woede komen bovendrijven alsof er onderwater een explosie heeft plaatsgevonden. Venijn brandt in mijn keel en prikt in mijn ogen. Beschaamd draai ik mijn gezicht naar het raam.

We verlaten de dijk en volgen Route 2 landinwaarts, voorbij de appelboomgaarden en boerderijen van South Hero, nog steeds met af en toe vuurwerkgeknetter en -knallen in de nacht. Algauw draait Sebastian de hoofdweg af, een smalle laan op richting westkust, door een gang van dichtbegroeide bomen die een bladerdak vormen. De duisternis is compleet, isolerend, en het eiland voelt opeens wel heel afgelegen. Mijn handen glijden naar mijn gordel waar ze met regelmatige bewegingen overheen wrijven terwijl de weg onder de Jeep overgaat van geasfalteerd in aangestampte aarde. *Waar gaan we in godsnaam naartoe?*

Na een tijdje doemt de boomgrens op en priemen Sebastians koplampen de maanverlichte leegte van het Champlainmeer in. Hij slaat af in noordelijke richting en blijft parallel aan het water rijden. We komen langs een paar huizen – voornamelijk vakantiehuizen die te huur zijn – voordat we onze eindbestemming naderen en de Jeep vaart mindert.

Links van ons kronkelt een oprit van kiezelstenen door een bosje espen en dennen tot aan een houten huis in craftsmanstijl. Het heeft een puntdak waar nog een halve zolderruimte onder zit. Dikke struiken staan dicht op elkaar onder een veranda die rondom loopt, en een vrijstaande carport biedt onderdak aan een zwarte Range Rover. Een sticker van een Playboy-konijn op de achterklep van het indrukwekkende voermiddel licht op in Sebastians koplampen en ik verschuif op mijn

stoel als ik de auto herken. De SUV is van Aprils hufte van een vriendje, Fox Whitney.

Fox is zeventien, binnenkort een laatstejaars op Ethan Allen en als mens het equivalent van een verzakt rectum. Hij is bovendien de jongste van drie jongens, zoons van een bedrijfsjurist en een dermatoloog, en dus bijna net zo verwend als mijn zusje. Ik knipper verbijsterd naar zijn auto, nog minder op mijn gemak dan voordat we hier aankwamen, want als Fox hier is, waarom heeft April mij dan nodig? En, als we dan toch vragen gaan stellen, waarom ik en niet de broer met wie ze wel mag omgaan of een van haar vele populaire vrienden?

‘Hier is het,’ zegt Sebastian enigszins onzeker als hij het portier van zijn Jeep opendrukt en eruit springt. Ik volg zijn voorbeeld en word meteen verwelkomd door een hele zwerm muggen; ik krijg bijna spijt van mijn keuze om een mouwloos shirt aan te trekken naar Lucy’s feest. Ik zeg ‘bijna’ om twee simpele redenen: 1) mijn armen en benen zitten al helemaal onder de muggenbeten, dus een paar erbij maakt ook niet uit, en 2) ik heb de afgelopen weken heel veel getraind, vastberaden om er superhot uit te zien de volgende keer dat ik Sebastians pad kruiste, en mijn armen zien er eigenlijk best goed uit.

Mijn ex-vriend loopt voor me uit naar een houten trap die naar de veranda leidt, en ik probeer te negeren hoe strak zijn armen eruitzien, hoe zijn kuitspieren zich vlak voor me spannen en hoe de geur van zijn stomme luchtje me nog steeds, na al die tijd, op verraderlijke wijze doet duizelen, en probeer me te richten op waarmee ik me mogelijk inlaat. In het vakantiehuis brandt licht dat fel door alle ramen naar buiten schijnt, en ik hoor dreunende muziek van binnen komen.

Sebastian klopt op de voordeur en gluurt door de schuine glazen inzetjes naar binnen. Ik wil bijna zeggen dat hij zich de moeite kan besparen; ik heb April tijdens de rit hiernaartoe herhaaldelijk gebeld en berichten gestuurd en nergens antwoord op gekregen. Als ze daarbinnen is, dan zal ze heus niet opendoen. Ik steek mijn hand voor hem langs, probeer de deurknop en de deur zwaait open.

‘April?’ roep ik ongerust. Een grenen hal loopt door in een zitkamer die is ingericht in een stijl die overdreven rijke mensen ‘rustiek’ zouden noemen – de soort plattelandse, boerencharme die niet zonder losse

meubelhoezen van ruwe zijde en *objets d'art* kan die speciaal uit de Provence zijn geïmporteerd – maar er is hier flink huisgehouden. De meubels staan schots en scheef, overal liggen rode wegwerpbekertjes, staan aangebroken flesjes en glasscherven en keramiek liggen als moorddadige confetti verstrooid op de vloer. Mijn zusje is nergens te bekennen.

Voorzichtig stap ik over de drempel, al neemt mijn bezorgdheid alleen maar toe. Nog steeds ben ik me hyperbewust van Sebastians aanwezigheid vlak achter me, en ik vraag me – niet voor het eerst – af hoe hij van plan is uit te leggen wat hij hier te zoeken heeft. Er bestaat nog steeds een kans dat dit een list is, dat hij me meegelokt heeft naar weer een hinderlaag die bedoeld is om iets duidelijk te maken aan die klootkoppen van een vrienden van hem. Wie weet hebben ze op een of andere manier de waarheid van onze relatie weten te achterhalen. Misschien slaagt hij wel voor een of andere sociale test ten koste van mij. ‘April, ik ben het, Rufus. Ben je hier?’

Een glimmend gepoetste trap rechts van me leidt naar boven, naar wat volgens mij een slaapkamer of studeerkamer op zolder is. Ik draai mijn oor naar de bovenverdieping en luister aandachtig. Het zachte geluid dat ik dan hoor – een kruising tussen een zucht en gefluister – komt echter niet van boven, maar van ergens anders op de begane grond.

Als ik rechtdoor de hal uit loop, verschijnt er ineens een eethoek links van de zitkamer, en weer links daarvan, de keuken. Hier tref ik dan eindelijk April aan, zodra ik de hoek om sla en om het kookeiland in het midden heen loop, zodat ik de vloer kan zien.

Mijn zusje zit met voorovergebogen hoofd en een huid zo wit als kaarsvet onder haar parse bikini ineengezakt tegen de keukenkastjes onder de gootsteen; Fox ligt languit over de tegels naast haar, met benen halfopgetrokken tot een foetushouding en een angstaanjagend slap gezicht.

Allebei zitten ze onder het bloed, en de vingers van Aprils rechterhand zitten losjes om het handvat van een gigantisch groot slagersmes gekromd.